

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	9Cdo/79/2023
Identifikačné číslo spisu:	2317210914
Dátum vydania rozhodnutia:	29.07.2024
Meno a priezvisko:	JUDr. Martin Holíč
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2024:2317210914.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobkyne L. O. V. Z., narodenej X. O. XXXX, Č. N. XX, zastúpenej Advokátskou kanceláriou FARDOUS PARTNERS s.r.o., Šaľa, Hlavná 6, IČO: 47 241 543, proti žalovanej R. R.L., narodenej X. O. XXXX, Č. S. X, zastúpenej splnomocnencom Nagy & Partners, s.r.o., Galanta, Športová 470/11, IČO: 36 869 341, o vypratanie nehnuteľnosti, vedenom na Okresnom súde Galanta pod sp.zn. 10C/27/2017, o dovolaní žalovanej proti rozsudku Krajského súdu v Trnave z 18. januára 2023 sp.zn. 26Co/47/2022, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalobkyňa má nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

I. Okresný súd Galanta (ďalej aj „súd prvej inštancie“) rozsudkom č. k. 10C/27/2017-516 zo dňa 7. marca 2022 výkonom I. žalovanej uložil povinnosť vypratať nehnuteľnosti vedené na Okresnom úrade Galanta, katastrálny odbor, zapísané na LV č. XXX. k. ú. Č. N., a to pozemok parcely registra CKN parc. č. XXX/X o výmere 1028 m², druh pozemku: zastavané plochy a nádvoria, pozemok parcely registra CKN parc. č. XXX/XX o výmere 157 m², druh pozemku: zastavané plochy a nádvoria, pozemok parcely registra CKN parc. č. XXX/X o výmere 998 m², druh pozemku: záhrady, a stavby so súp. č. XX, druh stavby: XX - rodinný dom ležiaceho na parc. č. XXX/XX, a to do 3 dní odo dňa nadobudnutia právoplatnosti tohto rozsudku, výkonom II. žalobkyňi priznal náhradu trov konania v rozsahu 100 % trov konania.

1.1. Rozsudok súd prvej inštancie odôvodnil právne aplikáciou ustanovení § 123, § 126, § 144, § 145 ods. 1, § 146 Občianskeho zákonníka (ďalej aj „OZ“), § 255 ods. 1, § 262 ods. 2 Civilného sporového poriadku (ďalej aj „CSP“). Súd prvej inštancie vychádzal zo skutkových zistení, že predmetná nehnuteľnosť patrí do BSM manželov a žalovaná sa zdržuje v nehnuteľnosti bez právneho dôvodu, pretože žalobkyňa jej nikdy nedala súhlas na užívanie nehnuteľnosti. Svedkovia, a to manžel žalovanej a matka žalovanej potvrdzovali tvrdenie žalovanej, že v nehnuteľnosti nebýva. Žalobkyňa a svedkovia, a to priateľ žalobkyne, syn žalobkyne, potvrdili, že žalovaná býva v nehnuteľnosti. Syn žalobkyne chodí do nehnuteľnosti a vidí žalovanú, že sa tam zdržiava. V dome má žalovaná svoje osobné veci tak, ako je to

zачytené na fotografiách, ktoré syn žalovanej vyhotovuje. Túto skutočnosť mal súd prvej inštancie potvrdenú čestnými prehláseniami, fotodokumentáciou, z ktorej jednoznačne vyplynulo tvrdenie žalobkyne o obývaní nehnuteľnosti žalovanou. Z fotografií bolo súdu prvej inštancie zrejmé, že žalovaná pomáha manželovi pri jazdení koní, ktorá skutočnosť vyplýva z fotografií, na ktorých vidieť, že žalovaná má v dome jazdecké oblečenie, obuv. Tvrdenie žalobkyne, že žalovaná má v dome ustajneného svojho koňa, nebolo preukázané. Vecne argumentoval súd prvej inštancie tým, že predmetná nehnuteľnosť patrí do BSM žalobkyne a jej bývalého manžela, pričom na súde prvej inštancie sa vedie konanie o vyporiadanie BSM, avšak vo veci doposiaľ nie je právoplatne rozhodnuté. Žalobkyňa preukázala aktívnu legitimáciu na podanie žaloby, nakoľko nehnuteľnosť patrí do BSM bývalých manželov a tiež pasívnu legitimáciu žalovanej, ktorá sa zdržuje v nehnuteľnosti bez právneho dôvodu. Na vybavovanie inej ako bežnej veci je potrebný súhlas druhého manžela. Pokiaľ bývalý manžel žalobkyne chcel bývať v nehnuteľnosti so svojou priateľkou a v súčasnej dobe manželkou, jeho povinnosťou bolo vyžiadať si súhlas bývalej manželky. Pokiaľ bývalí manželia nemajú vyporiadané BSM, bez súhlasu žalobkyne ako bezpodielovej spoluvlastníčky nie je možné, aby žalovaná bývala spolu so svojim manželom a maloletým dieťaťom v nehnuteľnosti patriacej do BSM bývalých manželov. Nakoľko žalobkyňa mala v konaní úplný úspech, súd prvej inštancie priznal žalobkyni náhradu trov konania v rozsahu 100%.

2. Krajský súd v Trnave (ďalej len „odvolací súd“) na odvolanie žalovanej rozsudkom z 18. januára 2023 sp.zn. 26Co/47/2022 rozhodol tak, že rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil a žalobkyni priznal náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

2.1. Preskúmaním veci odvolací súd dospel k záveru, že rozhodnutie súdu prvej inštancie týkajúce sa žalovanou v odvolaní namietaných skutočností je vyčerpávajúce, správne skutkovo a právne zdôvodnené a zodpovedá všetkým požiadavkám kladeným na odôvodnenie rozhodnutia. Súd prvej inštancie v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol rozhodujúci skutkový stav, primeraným spôsobom opísal priebeh konania, stanoviská strán k prejednávanej veci, výsledky vykonaného dokazovania a právne predpisy, ktoré aplikoval na prejednávaný prípad a z ktorých vyvodil svoje právne závery. Prijaté právne závery primerane vysvetlil. Z odôvodnenia jeho rozhodnutia nevyplýva jednostrannosť, ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich účelu, podstaty a zmyslu. Samotný fakt, že sa žalovaná s dôvodmi uvedenými v rozhodnutí súdu prvej inštancie nestotožňuje ešte neznamená, že závery v ňom obsiahnuté nie sú správne. Súd prvej inštancie totiž zrozumiteľným spôsobom uviedol dôvody, pre ktoré žalobe v celom rozsahu vyhovel. Ďalej žalovaná namietala, že napadnutému rozsudku chýba jeho zákonný atribút, a to vykonateľnosť, keďže nebolo preukázané, že žalovaná má v predmetnej nehnuteľnosti svoje veci a o ktoré konkrétne veci sa jedná. Z výroku napadnutého rozsudku jednoznačne a nepochybne vyplýva povinnosť uložená žalovanej, ktorá povinnosť je formulovaná určito a jednoznačne, bez pochybností o rozsahu uloženej povinnosti. Súd prvej inštancie neporušil právo žalovanej na spravodlivý súdny proces ani tým, že rozhodol v rozpore so svojím predbežným právnym posúdením veci. Z obsahu konania pred súdom prvej inštancie je zrejmé, že súd prvej inštancie svoje predbežné právne posúdenie veci vyslovil len na základe dovtedy vykonaného dokazovania, avšak po jeho vyslovení došlo k ďalšiemu dokazovaniu (prevažne na základe aktivity žalobkyne), výsledky ktorého mali za následok prehodnotenie pôvodného právneho názoru súdu prvej inštancie a jeho zmenu.

2.2. V prejednávanej veci odvolací súd zistil, že súd prvej inštancie vykonané dokazovanie vyhodnotil v zmysle zásad upravených v § 191 Civilného sporového poriadku a vec aj správne právne posúdil. Procesná obrana žalovanej spočívala v tvrdení, že do predmetnej nehnuteľnosti len chodí a niekedy v nej prespáva, ale nebýva, vyznela nepresvedčivo, keďže z dôkazov navrhnutých žalovanou toto tvrdenie žalovanej nebolo preukázané. Na jedenej strane tu totiž boli svedectvá osôb blízkych žalobkyni - jej syna a priateľa žalobkyne o bývaní žalovanej v predmetných nehnuteľnostiach a na druhej strane tu boli svedectvá osôb blízkych žalovanej - jej manžela a matky žalovanej o bývaní žalovanej mimo predmetných nehnuteľností. Žalobkyňa na podporu svojich tvrdení okrem toho poskytla súdu prvej inštancie ďalšie dôkazy, a to čestné prehlásenia cudzích osôb bez rodinných vzťahov k žalobkyni (poštovej doručovateľky, osôb žijúcich v susedstve), z ktorých jednoznačne vyplynulo, že sa žalovaná v predmetných nehnuteľnostiach zdržuje nad rámec krátkodobých návštev (doručovanie pošty na adrese predmetných nehnuteľností, zdržiavanie sa na adrese predmetných nehnuteľností počas celých dní, večerov a víkendov, spoločné stolovanie, jazdenie na koňoch, kŕmenie dobytky, dlhodobé parkovanie

motorového vozidla a pod.) a fotografie, z ktorých bolo rovnako zjavné, že má v predmetných nehnuteľnostiach uložené množstvo osobných vecí dennej potreby presahujúcich rámec zdvorilostných, či spoločenských návštev v rodine (viacero topánok, papuče, množstvo oblečenia vrátane spodného prádla, zubné kefky, hygienické potreby a pod.). Z obsahu spisu jednoznačne vyplýva, že žalobkyňa si svoju dôkaznú povinnosť splnila a preukázala, že žalovaná dlhodobo užíva predmetné nehnuteľnosti bez jej súhlasu. Napokon ani sama žalovaná v odvolaní nezdôvodnila, v čom malo spočívať nesprávne vyhodnotenie dôkazov súdom prvej inštancie, ale obmedzila sa iba na všeobecné tvrdenia o nesprávnom vytvorení skutkového základu v súdenom spore. Odvolací súd zhodne so súdom prvej inštancie má za to, že na základe dôkazov, ktoré boli v rámci dokazovania pred súdom prvej inštancie vykonané, bol dostatočne zistený skutkový stav veci a bolo možné dospieť k záveru o opodstatnenosti uplatneného nároku. Odvolacia námietka žalobkyne o neúplnom zistení skutkového stavu súdom prvej inštancie je tak nenáležitá. Odvolaciemu súdu nezostávalo nič iné, len konštatovať zhodne so súdom prvej inštancie, že žalobkyňa si svoju povinnosť tvrdenia a dôkaznú povinnosť splnila. Ak potom za takejto dôkaznej situácie súd prvej inštancie rozhodol tak, že žalobe žalobkyne v celom rozsahu vyhovel, rozhodol správne po vecnej i právnej stránke. Odvolacia námietka žalovanej, že v konaní pred súdom prvej inštancie nebolo preukázané jej bývanie a užívanie predmetných nehnuteľností a súd prvej inštancie nesprávne rozhodol, keď poskytol ochranu vlastníckeho práva žalobkyne vyhovením jej vindikačnej žalobe v celom rozsahu, tak nie je opodstatnená.

3. Proti uvedenému rozsudku odvolacieho súdu podala dovolanie žalovaná (ďalej aj „dovolatelka“) pre nesprávne právne posúdenie veci odvolacím súdom podľa § 421 písm. a) CSP, domáhajúc sa zrušenia rozsudku odvolacieho súdu a vrátenia veci odvolaciemu súdu. Súd oboch inštancií dospel k záveru, že predmetom sporu sú nehnuteľnosti v BSM žalobkyne a jej bývalého manžela O. R., terajšieho manžela žalovanej, pričom konanie o vyporiadanie BSM nebolo doposiaľ právoplatne skončené. Napriek preukázanej skutočnosti, že žalovaná je manželkou bývalého manžela žalobkyne, súdy dospeli k nesprávnemu právnemu záveru, že predmetné nehnuteľnosti užíva bez právneho dôvodu. Poukázala pritom na ust. § 18 Zákona o rodine, ako aj judikát Cpj 11/77, podľa ktorého aj keď dom patrí iba jednému z manželov, kým manželstvo trvá, nemôže sa vlastník domu úspešne domáhať vypratania bytu voči druhému manželovi. Za trvania manželstva na základe existujúcich rodinných vzťahov má druhý manžel právny dôvod na obývanie tohto bytu. Nemožno teda manžela, ktorý nie je vlastníkom rodinného domu, považovať za osobu, ktorá v dome patriacom druhému manželovi býva bez právneho dôvodu. Aj podľa judikátu 6 Cz 27/70 oprávnenie manžela bývať v rodinnom dome manželky za trvania manželstva vyplýva už z rodinných vzťahov založených manželstvom. Z vyššie uvedeného vyplýva záver, že žalovaná mala právny dôvod na užívanie predmetných nehnuteľností a nebol dôvod uložiť jej povinnosť ich vypratať. Ak sa súdy nižších inštancií od vyššie uvedených právnych záverov odklonili, bolo ich povinnosťou tento odklon dostatočne vysvetliť. Rozsudok odvolacieho súdu tak spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci, čím je naplnený dovolací dôvod podľa § 421 písm. a) CSP.

4. Žalobkyňa sa k dovolaniu písomne nevyjadrila.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“ alebo „dovolací súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP), po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 CSP), v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP), dospel k záveru, že dovolanie je nevyhnutné ako neprípustné odmietnuť.

6. Najvyšší súd opakovane vyjadril záver, v zmysle ktorého právo na súdnu ochranu nie je absolútne a v záujme zaistenia právnej istoty a riadneho výkonu spravodlivosti podlieha určitým obmedzeniam. Toto právo, súčasťou ktorého je tiež právo domôcť sa na opravnom súde nápravy chýb a nedostatkov v konaní a rozhodovaní súdu nižšieho stupňa, sa v civilnom sporovom konaní zaručuje len vtedy, ak sú splnené všetky procesné podmienky, za splnenia ktorých môže súd konať a rozhodnúť o veci samej. Dovolanie treba považovať za mimoriadny opravný prostriedok, ktorý má v systéme opravných prostriedkov civilného sporového konania osobitné postavenie. Dovolací súd nie je súdom tretej inštancie, v rámci konania ktorej by bolo možné preskúmať akékoľvek rozhodnutie odvolacieho súdu.

Otázka posúdenia, či sú alebo nie sú splnené podmienky, za ktorých sa môže uskutočniť dovolacie konanie, patrí do výlučnej právomoci dovolacieho súdu (por. 9Cdo/72/2020, 9Cdo/260/2021), nie strany sporu.

7. O všetkých mimoriadnych opravných prostriedkoch platí, že narušenie princípu právnej istoty strán, ktorých právna vec bola právoplatne skončená, musí byť vyvážené sprisnenými podmienkami prípustnosti. Právnu úpravu dovolania, ktorá stanovuje podmienky, za ktorých môže byť výnimočne prelomená záväznosť už právoplatného rozhodnutia, nemožno interpretovať rozširujúco; namiesto je skôr reštriktívny výklad (por. 9Cdo/72/2020, 9Cdo/260/2021).

8. V zmysle § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, ak to zákon pripúšťa. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v § 420 a § 421 CSP.

9. Podľa § 421 ods. 1 CSP je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a/ pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, b/ ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c/ je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

10. V zmysle § 432 ods. 1 CSP, dovolanie prípustné podľa § 421 CSP možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci. Podľa § 432 ods. 2 CSP sa dovolací dôvod vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia, pričom právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a na zistený skutkový stav aplikuje konkrétnu právnu normu. Nesprávne právne posúdenie je chybnou aplikáciou práva na zistený skutkový stav; dochádza k nej vtedy, ak súd nepoužil správny (náležitý) právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery.

11. Dovolací súd v prvom rade uvádza, že otázkou relevantnou podľa § 421 ods. 1 CSP môže byť len otázka právna (nie skutková otázka). Môže ísť tak o otázku hmotnoprávnou (ktorá sa odvíja od interpretácie napríklad Občianskeho zákonníka, Obchodného zákonníka, Zákonníka práce, Zákona o rodine), ako aj o otázku procesnoprávnou (ktorej riešenie záviselo na aplikácii a interpretácii procesných ustanovení). Je potrebné však zdôrazniť, že otázkou relevantnou podľa § 421 ods. 1 CSP môže byť výlučne iba tá právna otázka, ktorú odvolací súd riešil a na jej vyriešení založil svoje rozhodnutie. Právna otázka, na vyriešení ktorej nespočívalo rozhodnutie odvolacieho súdu (vyriešenie ktorej neviedlo k záverom vyjadreným v rozhodnutí odvolacieho súdu), i keby bola prípadne v priebehu konania súdmi posudzovaná, nemôže byť považovaná za významnú z hľadiska tohto ustanovenia. Otázka relevantná v zmysle § 421 ods. 1 CSP musí byť procesnou stranou nastolená v dovolaní (a to jasným, určitým a zrozumiteľným spôsobom).

12. Dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný (§ 440 CSP). Dovolacím dôvodom je nesprávnosť vytýkaná v dovolaní (porovnaj § 428 CSP). Pokiaľ nemá dovolanie vykazovať nedostatky, ktoré v konečnom dôsledku vedú k jeho odmietnutiu podľa § 447 písm. f) CSP, je procesnou povinnosťou dovolateľa vysvetliť v dovolaní, z čoho vyvodzuje prípustnosť dovolania a označiť v dovolaní náležitým spôsobom dovolací dôvod. V dôsledku spomenutej viazanosti dovolací súd neprejednáva dovolanie nad rozsah, ktorý dovolateľ vymedzil v dovolaní uplatneným dôvodom prípustnosti dovolania.

13. V prejednávanej veci dovolateľka prípustnosť svojho dovolania vyvodila z ustanovenia § 421 ods. 1 písm. a) CSP, podľa ktorého dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu. K tomu dovolací súd uvádza nasledovné:

13.1. Pre právnu otázku, ktorú má na mysli § 421 ods. 1 písm. a) CSP, je charakteristický odklon jej riešenia, ktorý zvolil odvolací súd, od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu. Ide tu teda o situáciu, v ktorej sa už rozhodovanie senátov dovolacieho súdu ustálilo na určitom riešení právnej otázky, odvolací súd sa však svojím rozhodnutím odklonil od „ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu“. V dovolaní, ktorého prípustnosť sa vyvodzuje z § 421 ods. 1 písm. a) CSP, by mal dovolateľ: a/ konkretizovať právnu otázku riešenú odvolacím súdom a uviesť, ako ju riešil odvolací súd, b/ vysvetliť, v čom sa riešenie právnej otázky odvolacím súdom odklonilo od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, c/ uviesť, ako mala byť táto otázka správne riešená (k tomu pozri napr. rozhodnutie najvyššieho súdu sp. zn. 3Cdo/6/2017; podobne tiež napr. 4Cdo/95/2017 a 7Cdo/140/2017).

13.2. Bez konkretizovania podstaty odklonu odvolacieho súdu od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu nemôže najvyšší súd pristúpiť k posudzovaniu všetkých procesnoprávných a hmotnoprávných otázok, ktoré pred ním riešili prvoinštančný a odvolací súd a v súvislosti s tým nahrádzať aktivitu dovolateľa, resp. advokáta, ktorý spísal dovolanie a zastupuje dovolateľa. V rozhodovacej praxi dovolacieho súdu je tiež ustálený názor, v zmysle ktorého sama polemika dovolateľa s právnymi závermi odvolacieho súdu, prosté spochybňovanie správnosti jeho rozhodnutia alebo len kritika toho, ako odvolací súd pristupoval k riešeniu niektorého problému, významovo nezodpovedajú kritériu uvedenému v ustanovení § 421 ods. 1 písm. a) CSP.

14. Zhrnúc vyššie uvedené, z hľadiska prípustnosti dovolania v zmysle § 421 ods. 1 písm. a) CSP je relevantná len taká otázka, ktorá kumulatívne vykazuje všetky nižšie uvedené znaky: a/ musí ísť o otázku riešenú odvolacím súdom, ktorá je buď hmotnoprávneho alebo procesnoprávneho charakteru, b/ spôsob jej vyriešenia odvolacím súdom zakladá "odklon" od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, c/ odvolací súd na jej riešení založil svoje rozhodnutie, d/ uvedená otázka musí byť procesnou stranou nastolená v dovolaní, e/ vždy musí ísť o otázku právnu, nie skutkovú; ak niektorý z týchto znakov chýba, dovolanie nie je podľa § 421 ods. 1 písm. a) CSP prípustné (k tomu pozri R 1/2018).

15. Pokiaľ dovolateľka namietala nesprávnosť právneho posúdenia otázky existencie právneho dôvodu užívania sporných nehnuteľností z dôvodu existencie jej rodinného vzťahu k spoluvlastníkovi sporných nehnuteľností, táto námietka nie je dôvodná. Z rozhodnutia odvolacieho súdu i obsahu odvolania žalovanej nevyplýva, že by žalovaná rovnakú argumentáciu, akú uplatnila v dovolaní, uplatnila i v odvolacom konaní a tak odvolaciemu súdu umožnila zaujať k tejto právnej argumentácii vlastné stanovisko. Z obsahu spisu vyplýva, že dovolateľka v konaní pred súdom prvej inštancie a ani pred odvolacím súdom nepoužila v rámci svojej procesnej obrany argumentáciu o existencii právneho dôvodu na užívanie sporných nehnuteľností, keď podstata jej procesnej obrany bola založená na tvrdení, že sporné nehnuteľnosti neužíva, nebýva v nich, preto ani nie je dôvod, aby jej bola uložená povinnosť ich vypratať. Ďalej podstatou jej odvolacej argumentácie bolo namietanie nesprávnych skutkových zistení o tom, či v sporných nehnuteľnostiach býva alebo nie.

16. Dovolací súd v súvislosti s uvedeným zdôrazňuje, že z princípu racionálneho, efektívneho a inštančného súdneho konania o dovolaní vyplýva, že dovolateľ musí uplatniť celú argumentáciu, ktorú považuje za významnú, rovnako ako všetky dovolacie návrhy, už v odvolacom konaní. Úlohou dovolacieho súdu je potom posúdiť, či tieto argumenty a návrhy odvolací súd riadne preskúmal a či vo vzťahu k nim zaujal správny právny záver. Povedané inými slovami, nedávalo by žiaden rozumný zmysel, aby podstatné argumenty a návrhy, ktoré mohol (a mal) dovolateľ uplatniť už v predchádzajúcom odvolacom konaní, predkladal až dovolaciemu súdu. Takto by totiž nastala celkom absurdná situácia, kedy by najvyšší súd preskúmaval rozsudok odvolacieho súdu (teda jeho „zákonnú správnosť a spravodlivosť“), hoci by však tento odvolací súd nemal žiaden dôvod, pre ktorý by sa mohol (a mal) zaoberať určitou argumentáciou, ktorá mu nebola známa (zrejme), pretože ju dovolateľ nepoužil a „vyčkal“ by s ňou až na konanie pred dovolacím súdom. Inak povedané, dovolanie nemôže predstavovať nástroj na obchádzanie (hoci aj neúmyselné) povinnosti vyčerpania riadnych procesných prostriedkov na ochranu subjektívnych práv dovolateľa, a to nielen formálne, ale aj materiálne, dispozične, teda obsahovo vecne (argumentačne); hodnotové obmedzenie prípustnosti opravného prostriedku nepredstavuje odmietnutie spravodlivosti. (por. 9Cdo/266/2020, 9Cdo/106/2022, 2Cdo/142/2022, 7Cdo/27/2023).

17. V podstate obdobne postupuje vo svojej činnosti aj ústavný súd, z ktorého judikatúry vyplýva, že ak sťažovateľ v rámci ochrany svojich základných práv a slobôd uplatní v konaní pred ústavným súdom argumentáciu, ktorú mohol predniesť, ale nepredniesol v konaní pred všeobecnými súdmi, ústavný súd na jej posúdenie nemá právomoc a sťažnosť sťažovateľa odmietne (II. ÚS 70/2017).

18. So zreteľom na uvedené dovolací súd dovolanie žalovanej odmietol podľa § 447 písm. f) CSP ako dovolanie, ktoré nie je odôvodnené prípustnými dovolacími dôvodmi.

19. O náhrade trov dovolacieho konania rozhodol dovolací súd podľa § 453 ods. 1 v spojení s § 255 ods. 1 CSP.

20. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.